

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

TIME TO LIVE - ALKUVUODET 1967 - 1972

Tämä historiikki on tarkoitettu juhlistamaan omien Uriah Heep -fanisivujeni WWW.HEEPFILES.NET 20-vuotisjuhlaa v. 2018. Tarinassa on tarkoitus käydä läpi vuoden aikana yhtyeen koko ura pääpiirteittäin useissa eri osissa lähinnä tärkeimpien vaiheiden kuten levyjulkaisujen, kokoonpanovaihdoksien ja muiden erillisten olennaisten tapahtumien osalta. Jo julkaistut osat eivät ole lopullisia vaan niihin tullaan tekemään korjauksia ja päivityksiä sitä mukaan kun niitä koetaan tarpeellisiksi. Tämän ei ole tarkoitus olla tyhjentävä historiikki vaan toimia eräänlaisena perehdytyksenä sellaisille suomalaisille faneille jotka eivät ole niin tarkkaan selvillä mitä kaikkea on tapahtunut yhtyeen pitkän uran aikana. Tarinassa olen kertonut asiat siten miten olen itse ne kokenut, kuullut, ymmärtänyt ja/tai muistanut. Joillakuilla toisilla voi olla monista näistä asioista erilaisia näkemyksiä.

Tapio Minkkinen

-Tämän tekstin lainaaminen ja osittainenkin kopioiminen ilman tekijän lupaa kielletty-

Vaikka *Uriah Heep* ei itse asiassa edes suurimman suosionsa aikana 1970-luvun ensimmäisellä puoliskolla menestynyt suurella maailmassa lähellekään muiden saman aikakauden britti-orkestereiden *Black Sabbathin*, *Deep Purplen* ja *Led Zeppelinin* lailla niin ainakin meillä Suomessa orkesteri luetaan samaan sarjaan näiden edellä mainittujen kanssa yhtenä merkittävimmistä ensimmäisistä heavyrock-yhtyeistä. Suomi onkin niitä harvoja alueita maailmassa missä yhtyeen suosio suuruuden aikoina oli sillä tasolla että levyt nousivat myyntilistoille ihan kärkisijoille. Vaikka varsinaisia isoja hittejä ei edes suurimman suosion aikana siunaantunut, oli yhtyeen vaikutus yleisesti raskaaseen rockiin kuitenkin suuri. Heep olikin epäilemättä suurena vaikuttajana isolle joukolla 70- ja 80-luvun brittibändejä kuten *Def Leppard*, *Iron Maiden* ja *Queen* ja lähinnä tästä syystä nykyaikana yleisesti Heep usein noteerataan yhdeksi raskaan rokin uranuurtajabändiksi.

Uriah Heep on pitkän uransa aikana kokenut paljon. Lähes viidenkymmenen vuoden taipaleeseen on mahtunut lukuisia menestyksiä: viisi kultalevyä USA:sta ja kaksi Englannista, ensimmäinen länsimainen rock-yhtye Neuvostoliitossa jne. Vastoinikäymisiäkin on vastapainoksi ollut enemmän kuin tarpeeksi: useita levy-yhtiöiden konkurssseja, kahden klassisen kokoonpanon jäsenen kuolemat, suosion lasku ja keikkapaikkojen vaihtuminen kymmenien tuhansien stadionkonserteista muutaman sadan hengen klubikeikkoihin jne. Myös miehistönvaihdoksia on riittänyt: Orkesterilla on ollut vuosien varrella kaikkiaan 16 eri kokoonpanoa ja yhtyeen jäsenenä on toiminut yhteensä 25 muusikkoa. Hämmästyttävää on että kaikista koettelemuksista huolimatta Heep on kuitenkin käytännöllisesti katsoen jatkuvasti ollut toiminnassa. Miehistönvaihdoksista ym. huolimatta yhtye ei koskaan ole virallisesti hajonnut eikä edes missään vaiheessa pitänyt pitempää taukoa. Levytyksissä on välillä ollut pitkiäkin taukoja mutta keikkailua on harrastettu sitten sitäkin enemmän noina aikoina. Kuten *Mick Box* totesi *Soundi*-lehden haastattelussa aikoinaan vuoden 1982 Suomen kiertueen aikana: "Aina on bändi tarvittaessa löytynyt keikalle. Ei tosin ole aina voinut olla ihan varma kuka on bändissä ollut tuolloin".

Uriah Heep -nimi otettiin käyttöön alkuvuodesta 1970 ja yleensä siitä tai vuodesta 1969 on aloitettu virallinen laskenta yhtyeen iäksi mutta sen edeltäjä *Spice* perustettiin jo kolme vuotta aikaisemmin eli optimistisimman laskutavan mukaan orkesterilla olisi ikävuosia takanaan nyt jo viisikymmentä. Tätä laskentatapaa olen käyttänyt myös tässä historiikissa vaikka se poikkeakin virallisesta käytännöstä.

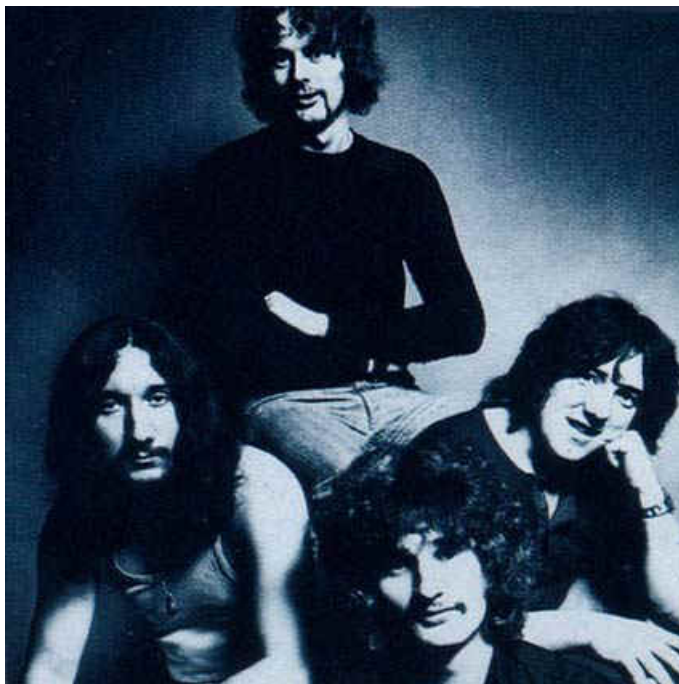
Spice kesällä 1969: Paul Newton, David Byron, Nigel Pegrum, Mick Box

Alkuaikojen Heep oli itse asiassa *Spicen* ja toisen yhtyeen nimeltä *The Gods* eräänlainen yhteen sulautuma. Edellisen perustivat laulaja *David Garrick* ja kitaristi *Michael Box* Lontoossa 1967, kun heidän edellinen *Stalkers*-yhtyeensä oli hajonnut. *Garrick* vaihtoi sittemmin taiteilijanimekseen *Byron* koska oli jo olemassa samanniminen tunnettu pop-laulaja. Rumpaliksi tuli *Nigel Pegrum* ja useiden basistikokelaisten jälkeen löytyi *The Gods* -yhtyeestä *Paul Newton*. Samalla *Spicen* kelkkaan lähti myös yhtyeen manageri, hänen isänsä *Paul Newton Sr.* Rumpali vaihtui *Alexander Napier*in ja ryhmä pääsi tekemään ensimmäiset studionauhoituksensa. Sessioissa taltioitiin lähes albumillisen verran musiikkia mutta lopulta niistä julkaistiin ainoastaan yksi single. Tämä *United Artist Recordsin* julkaisema levy **what About The Music / In Love** ei saavuttanut mainittavaa menestystä, se jäikin ainoaksi tällä nimellä julkaistuksi levytykseksi ja nykyään on yksi halutuimmista kohteista Heep -keräilijöille.

Epäonnistuneen ensilevytyksen jälkeen *Spicen* ura lähti toden teolla nousuun vasta alkuvuodesta 1969 kun bändi sai viikoittaisen kiinnityksen Lontoon legendaariselle *Marquee*-klubille. Kun manageri ja tuottaja *Gerry Bron* kiinnostui yhtyeestä vakuututtuaan heidän potentiaalistaan asiat alkoivat edistyä. *Bron* tarjoutui heidän managerikseen ja onnistui hankkimaan *Spicelle* levytyssopimuksen *Philipsin* alamerkin *Vertigon* kanssa.

Syksyllä 1969 alettiin hänen omistamillaan *Lansdownen* studioilla Pohjois-Lontoossa nauhoittaa uutta materiaalia. Kesken levytysten tuli mieleen kokeilla, miten kosketinsoittimet sopisivat bändin soundiin, orkesterin jäsenet kun pitivät paljon *Vanilla Fudgen* musiikista ja heidän käyttämistään urkusoundeista. Sessiomuusikko *Colin Wood*ia kokeiltiin ensin muutamalla raidalla ja se toimi niin hyvin että ryhmä päätettiin laajentaa viisimieheksi ottamalla mukaan vakituinen urkuri. Ensimmäinen mahdollinen ehdokas mitä mieleen tuli oli *Ken Hensley* - *Paul Newtonin* entinen soittokaveri tämän edellisestä yhtyeestä *The Gods*.

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Spice loppuvuodesta 1969: Box, Newton, Byron, Alex Napier

Newtonin eron jälkeen myös *The Gods* oli päässyt omalla tahollaan uralaan eteenpäin. Yhtyeeltä ilmestyi vuosina 1966 - 1970 kaikkiaan neljä singleä ja kaksi lp:tä joiden menestys ei ollut kummoinen. Tunnetummaksi nimi on kuitenkin tullut syystä että alkuaikojen kokoonpanoihin kuuluivat myös myöhemmin julkisuutta muilla tahoilla saaneet basisti *Greg Lake* (*King Crimson*, *ELP*) ja kitaristi *Mick Taylor* (*John Mayall*, *The Rolling Stones*). *Taylor* oli tiettävästi jopa mukana yhtyeen ensimmäisellä 1967 julkaistulla singlellä. Molemmat pitkäsoitot nauhoittaneessa kokoonpanossa kitaraa soitti kuitenkin *Joe Konas* ja bassoa *Brian Glasscock* (myöhemmin *Jethro Tullissa*). Rumpalina oli *Lee Kerslake* joka tulisi liittymään Heep-tarinaa myöhemmin. Levytyksillä *Hensley* soitti paitsi urkuja myös kitaraa ja jakoi lauluosuudet *Konasin* kanssa.

Siinä vaiheessa kun *Hensley*tä pyydettiin *Spiceen* oli *The Gods*in tarina kuitenkin jo lopussa, alkuperäinen ryhmä oli hajonnut ja loppumiehistö siirtynyt *Cliff Bennettin* johtamaan uuteen *Toe Fat* -kokoonpanoon. He olivat saaneet jo valmiiksi ensimmäisen suurimmaksi osaksi *Hensley*n sävellyksiä sisältävän albuminsa mutta hänen asemansa oli käynyt vähän epävakaaksi kun oli tullut ilmi epäselvyyksiä kenin solmimissa kustannussopimuksissa. Tarjous liittyä *Spiceen* tuli siksi hyvään saumaan ja lisäksi musiikki kuulosti hänestä uudelta ja mielenkiintoiselta.

*Hensley*n ottaminen kokoonpanoon osoittautui melkoiseksi onnenpotkuksi ja onkin ilmiselvää, että ilman häntä bändin ura olisi muodostunut täysin toisenlaiseksi ja Heep tuskin olisi päässyt lähellekään sellaisia saavutuksia mihin nyt ylsi. Hän oli monipuolinen ja lahjakas muusikko, soitti jo tuolloin useita instrumentteja ja lisäksi osasi laulaa ja säveltää. Ensimmäisellä levyllä hän ei kuitenkaan vielä päässyt näyttämään todellisia kykyjään koska hänen tullessa mukaan vuosien 1969 ja 1970 vaihteessa levy oli jo suurimmaksi osaksi nauhoitettu.

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

The Gods v. 1969: Joe Konas, Lee Kerslake, John Glasscock, Ken Hensley

Jo tässä varhaisessa vaiheessa kävi ilmi piirre, joka tulisi vaivaamaan yhtyettä lähes jatkuvasti ensimmäisen kahdenkymmenenviiden vuoden ajan: miehistönvaihdokset. Ydinkolmikoksi muodostui heti alussa *Box-Byron-Hensley* ja kesti yli kaksi vuotta ja useita rumpaleita ja basteja tuli ja meni ennen kuin löytyi ensimmäinen pitkäaikaisempi kokoonpano. Ensimmäinen soittaja joka sai lähtöpassin oli *Spicen* perustamisesta asti rummuissa ollut *Alex Napier*. Hänet erotettiin nauhoitusten loppuvaiheessa ja *Nigel "Ollie" Olsson - Byronin* ja *Boxin* vanha tuttu *Elton Johnin* yhtyeestä - pyydettiin apuun levyn viimeistelyssä.

Mm. kokoonpano- ja musiikillisen linjan muutoksista johtuen levyn julkaisu viivästyi usealla kuukaudella ja tämä lp nimeltään ... *Very 'Eavy ... Very 'Umbly* ilmestyi lopulta kesäkuussa 1970. Sitä ei kuitenkaan julkaissut yhtye nimeltä *Spice*. Koska ryhmä oli *Hensleyn* mukaantulon jälkeen saanut aivan uuden ilmeen ja soundin oli *Bronin* mielestä aiheellista päästää eroon vanhasta nimestä - *Spice* kun oli jo ehtinyt etupäässä Lontoon seuduilla keikkaillessaan saada kohtalaista mainetta. Vuonna 1970 oli kulunut 100 vuotta kirjailija *Charles Dickensin* kuolemasta ja tästä syystä hänen tuotantonsa oli tuohon aikaan hyvin esillä teattereissa ja televisiossa. *Dickensin David Copperfield* -kirjasta *Bronille* oli jäänyt mieleen luh ja epäluotettava kirjanpitäjä nimeltä *Uriah Heep*.

Kenelläkään yhtyeen jäsenistä ei tähän uuteen nimeen ollut suurempia vastaväitteitä, heille pääasia oli että levy lopulta päästäisiin julkaisemaan. Nauhoituksia kun oli tehty jo syksystä 1969 alkaen. Noista sessioista jäi aikoinaan kokonaan julkaisematta monia kappaleita. Ne näkivät päivänvalon ensimmäistä kertaa vasta v. 1993 kokoelmalla *The Lansdowne Tapes*. Julkisesti yhtye joutui jonkin aikaa esiintymään vanhalla nimellä alkuvuoden 1970 keikoilla jotka oli sovittu ennen nimenvaihdosta. Julkisuuteen uusi nimi ilmoitettiin kesken keikan Twickenhamissa 21. helmikuuta.

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Levyn kansi on aika erikoinen ja herättää nykypäivänäkin huomiota: avattavien kansien etupuolella ovat *Byronin* kasvot peitettynä hämähäkinverkkoa muistuttavaan harsoon (joka oli itse asiassa liimaa) ja takapuolella on *Bromin* toimiston lähetin kädet tähän samaan aineeseen sotkettuna. Idea josta *Byron* ei jälkikäteen ollut kovin mielissään koska vei pitkän aikaa ennen kuin hän oli kaikki liimanjätteet saanut hiuksistaan saatu.

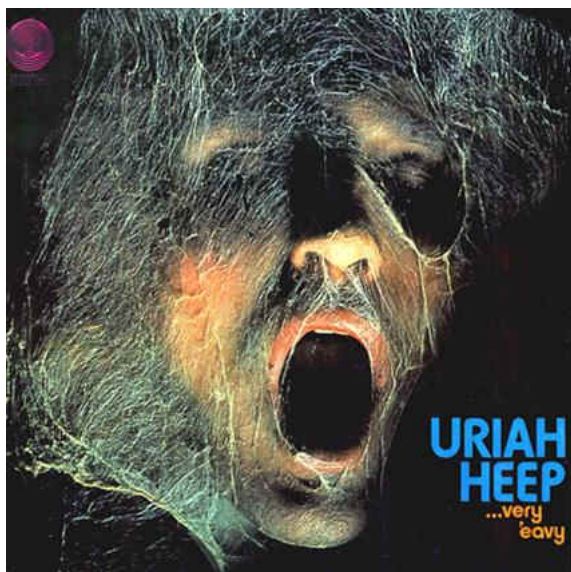
Suurin osa kappaleista on merkitty *Boxin* ja *Byronin* yhdessä tekemiksi. Aikoinaan luultiin yleisesti että koska *Hensley* tuli mukaan vasta kesken nauhoitusten ei hän ehtinyt ottaa osaa sävellystyöhön vaan ainoastaan lisäsi kappaleisiin omat osuutena ja paikoin soitti *Colin Woodin* kosketinsoittimet uusiksi. Tosiasiassa hän osallistui useankin kappaleen tekemiseen mutta koska hänellä oli vielä voimassaoleva sopimus toisen kustantajan kanssa, ei nimeä voinut mainita levyn tiedoissa.

Ei ole täydellistä varmuutta siitä minkä kappaleiden tekemiseen hän osallistui mutta ainakin levyn aloittava **Gypsy** on sellainen. Se oli ensimmäinen *Box/Byron/Hensley* yhteistyön tulos ja samalla yksi Heepin tunnetuimmista kappaleista. Se on myös esikoislevyn kappaleista ainoa joka on jäänyt klassikkona elämään ja on kuulunut läpi vuosien vakituiseen keikkaohjelmistoon.

Kuva jota käytettiin alkuperäisen lp-julkaisun sisäkannessa, Box, Byron, rummuissa Nigel Olsson, Newton, Ken Hensley

... **Very 'Eavy ... Very 'Umbly** oli debyyttialbumiksi vahva näyttö mutta on nykyään aika sekavaa kuunneltavaa johtuen suureksi osaksi siitä että siinä on kolmenlaisia kappaleita: uusia *Hensleyn* mukaantulon jälkeen tehtyjä kappaleita, ennen sitä sävellettyjä jotka nauhoitettiin uusiksi kosketinsoittimien kanssa ja myös sellaisia jotka oli saatu viimeistelyä aiemmin eikä niillä *Hensleyn* soittoa kuulla. **Gypsyn** ohella muista kappaleista kaunis balladi **Come Away Melinda** on monen suosikki vaikka ei olekaan omaa tuotantoa, kappale on *The Weavers* -yhtyeen alun perin 60-luvun alussa levyttämä mutta siitä ovat sittemmin tehneet omat versionsa monet esittäjät, mm. *Tim Rose*, *Harry Belafonte*, *Mamas & Papas*, *UFO* jne.

Debyyttialbumin eurooppalainen ja Pohjoisamerikkalainen alkuperäinen versio

Albumi ei kotimaassa Englannissa yltänyt listoille eikä yleisesti saanut kriitikoiltakaan mitään haltioitunutta vastaanottoa johtuen ehkä suureksi osaksi siitä että yhtyeen miellettiin kopioivan esim. *Deep Purplea* jonka *In Rock* oli ilmestynyt muutamia kuukausia aiemmin tai *Jethro Tullia* joka oli jo julkaissut useita albumeja. Manner-Euroopassa, etenkin Saksassa sen sijaan orkesteri sai heti positiivisemmän vastaanoton. Myöskään Pohjois-Amerikassa eivät kaikki musiikkilehdet olleet orkesterista haltioissaan. kuuluisimmaksi ja vuosien varrella hyvin monta kertaa siteeratuksi kommentiksi on jäänyt *Melissa Millsin* toteamus amerikkalaisessa *Rolling Stone* -lehdessä: "Jos tämä yhtye menestyy, teen itsemurhan". Ikuisesti selvittämättömäksi kysymykseksi on jäänyt toteuttiko kyseinen toimittaja lopulta aikeensa.

Singlejä ei Englannissa levyä julkaistu lainkaan. Pohjois-Amerikassa julkaistiin **Gypsy** (lp-version n. kuuden ja puolen minuutin mitasta alle kolmeen minuuttiin lyhennettynä ja uudelleenmiksattuna single-versiona) ja sen lisäksi toinen single, **wake Up (Set Your Sights)**. Saksassa julkaistiin **Gypsy** jonka B-puolella oli uusi nauhoitus, lyhyellä aikavälillä jo kolmannen rumpalin *Keith Bakerin* kanssa nauhoitettu **Bird Of Prey**. *Nigel Olsson* oli nimittäin päättänyt palata takaisin *Elton Johnin* leipiin tämän ensimmäisen albumin noustua listoille. *Olssonin* osuudeksi jäi ainoastaan muutama keikka, levyn kahdella kappaleella (**Dreammare** ja **Lucy Blues**) soittaminen ja hän on myös albumin alkuperäisen avattavilla kansilla julkaistun painoksen sisäkannen kuvassa.

Kokonaan oma lukunsa oli levyn muutamaa kuukautta Euroopan versiota myöhemmin ilmestynyt amerikkalainen versio. Kappale **Lucy Blues** oli sanoituksiltaan liian arkaluontoinen Amerikan markkinoille ja se korvattiin singlen b-puoli **Bird Of Preyllä**, myös levyn kansi meni uusiksi. Levyn nimikin oli amerikkalaisille liian vaikeatajuinen, joten debyyttialbumi Pohjois-Amerikan versioilla kantoa ainoastaan yhtyeen nimeä.

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Ensimmäisen singlejulkaisun Gypsy saksalaispainos

Levyjulkaisun jälkeen kesän ja syksyn 1970 bändi keikkaili lähinnä kotimaassaan käväisten välillä muutamalla keikalla Saksassa. Jo lokakuussa ryhdyttiin uudella kokoonpanolla tekemään jatkoa debyyttille. Albumi ilmestyi helmikuussa 1971 ja nimeksi tuli **Salisbury**. Tämän nimen synnystä on useita tarinoita: Joidenkin mukaan levy nimettiin tällä tavalla johdettuna niistä hankaluuksista, mitä bändi koki ollessaan Englannin kiertueellaan kyseisellä paikkakunnalla soittamassa. Levyltä löytyy myös samanniminen kappale ja toisen selityksen mukaan nimi kuvastaa sen sanoituksen sodanvastaista teemaa ja useiden muidenkin kappaleiden sanoituksissa sivutaan samaa asiaa. **Salisburyn** lähistöllä oleva tasanko on kuuluisa siellä sijaitsevasta armeijan tukikohdasta ja siellä pidettävistä isoista sotilasharjoituksista. Myös kansitaiteissa olevat kuvat panssarivaunusta ja katkenneesta ruususta kuvastavat ilmiselvästi tuota asiaa.

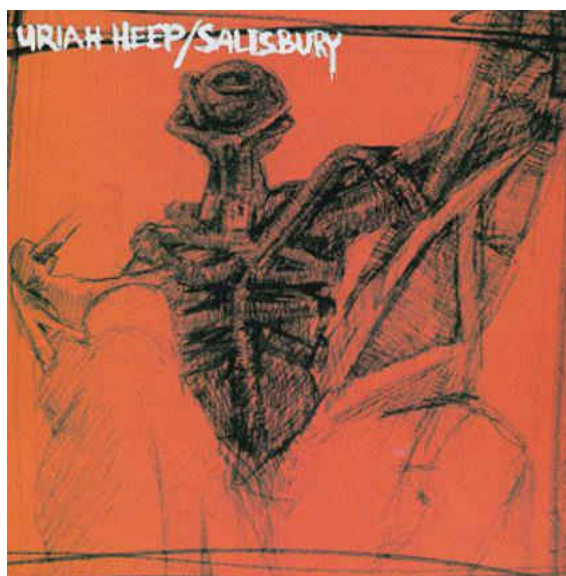
Salisburysta tulikin aika erilainen kuin edeltäjästään suureksi osaksi siitä syystä että nyt *Hensley* oli ottanut isomman roolin ja kantoi päävastuun sävellystyöstä. Levyn kuudesta kappaleesta on kolme kokonaan *Hensley*n käsialaa ja hän jopa laulaa niistä kaksi (**Lady In Black** ja **High Priestess**), loput kappaleet ovat hänen yhdessä *Boxin* ja *Byronin* kanssa tekemiä.

Salisbury-kokoonpano: Byron, Hensley, Newton, Keith Baker, Box

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Mieleen jäävin esitys on nimikappale, joka on yhtyeen tuotannossa ainutlaatuinen teos, bändin mukana soittaa 16-henkinen puhallin- ja jousisoitinryhmä. Tämä rockyhtyeen ja klassisten elementtien yhdisteleminen toimii huomattavasti paremmin kuin vuotta aikaisemmin julkaistu *Deep Purple*en **Concerto For Group And Orchestra**, johon **Salisbury** luonnollisesti aikoinaan verrattiin. *Purple*en jäsenet ovatkin useaan otteeseen väittäneet, että Heep uransa alussa ainoastaan kopioi *Purple*ä ja *Spice*en ajoista alkaen. Jos näin olikin, niin Heep ei suinkaan jäänyt siihen, vaan vei jatkossa musiikkiaan eteenpäin huomattavasti enemmän. **Salisbury**yn suosituimmaksi kappaleeksi ja yhdeksi Heepin kaikkein aikojen tunnetuimmaksi kappaleeksi on muodostunut **Lady In Black**, joka on jälkikäteenkin useaan otteeseen julkaistu singlenä uudelleen. Tämän ja nimikappaleen ohella levyn tunnetuimpia kappaleita on **Bird Of Prey** josta nauhoitettiin albumille uusi versio, aiempi versio kappaleestahan oli jo julkaistu **Gypsy**-singlen b-puolella ja esikoisalbumin Pohjois-Amerikan versiolla.

Salisbury-albumin eurooppalainen ja pohjoisamerikkalainen alkuperäinen versio

Salisburyyn amerikkalaisversio joutui esikoislevyn tapaan sensuurin ja muutosten kouriin. Vietnamin sodan ollessa vielä käynnissä ei siellä alkuperäistä armeija-aiheista kantta uskallettu säilyttää vaan se korvattiin toisella ja koska **Bird Of Prey** oli ollut mukana jo debyyttialbumin Pohjois-Amerikan versioilla vaihdettiin sen tilalle muualla maailmassa singlen b-puolena julkaistu **Simon The Bullet Freak**. Kappalejärjestys on myös jonkin verran erilainen.

Singlejä ei Brittein saarilla edelleenkään julkaistu, maassa oli tuolloin vielä olemassa singlebändien ja albumibändien välillä. Oli toisaalta kevyen musiikin artisteja ja yhtyeitä jotka julkaisivat pääasiassa singlejä joista sitten aika ajoin koostettiin albumijulkaisuja ja toisaalta "vakavasti otettavia yhtyeitä" jotka julkaisivat ennen kaikkea albumikokonaisuuksia. *Uriah Heep*ä ei selvästi haluttu luettavan tuohon ensimmäiseen ryhmään. Saksassa ilmestyi **Lady In Black**in albumiversiosta hieman lyhennetty editointi b-puolellaan ei-albumikappale **Simon The Bullet Freak**. USA:ssa singlejulkaisu taas oli **High Priestess**. Amerikan markkinoille tehtiin lisäksi ainoastaan promokäyttöön single, jolla on nimikappaleen editoitu versio, lp:llä yli 16-minuuttinen teos typistettiin vinyylisinglelle alle kolmeen minuuttiin. Tämä levy kuuluu myös sarjaan "Heepin halutuimmat keräilyharvinaisuudet".

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Keith Baker ei kokoonpanossa enää nauhoitusten jälkeen pitkän aikaa viihtynyt vaan jo ennen albumin julkaisua Saksan kiertueella joulukuussa 1970 rumpupallilla istui uusi tyyppi *Iain Clark* joka aiemmin oli soittanut yhtyeessä *Cressida*, hän oli siis jo neljäs Heep-rumpali kolmella levyllä vajaan kahden vuoden aikana. Tähän saakka esiintymisiä oli ollut ainoastaan Brittein saarilla ja Saksassa mutta *Salisbury*n julkaisun myötä maaliskuussa 1971 järjestettiin ensimmäinen Pohjois-Amerikan kiertue ja myös Euroopassa saatiin laajennettua kiertueita Belgiaan, Sveitsiin ja Italiaan.

Lady In Black alkuperäisen singlejulkaisun v. 1971 saksalaispainos

... *Very 'Eavy ... Very 'Umble* ja *Salisbury* ilmestyivät Euroopassa *Vertigo*-merkillä, mutta keväällä 1971 Gerry Bron toteutti suunnitelmansa perustaa oma levy-yhtiö julkaisemaan *Uriah Heepin* levyjä. Nimeksi tuli *Bronze Records* ja sen kaksi ensimmäistä julkaisua olivat uusintajulkaisut edellä mainituista levyistä. Näiden alkuperäiset *Vertigo*-julkaisut spiraalikuvioiduine keskiöineen ovat nykyään arvokkaampia keräilyarvoltaan lp-julkaisuista koska niitä tehtiin ainoastaan tuo yksi painos.

Ensimmäinen varsinainen uusi *Bronze*-julkaisu oli Heepin kolmas levy *Look At Yourself* jonka nauhoitukset tapahtuivat jo heinäkuussa. Uutta materiaalia oli valmisteltu ja harjoiteltu jo nauhoituksia edeltävillä keikoilla, kevään Euroopan keikoilla oli setissä mukana joitain tuolloin vielä levyttämättömiä uusia kappaleita. Pakkokin varmaan oli sillä yhtyeen aikataulu oli käsittämättömän tiivis eikä aikaa varsinaisiin kunnollisiin nauhoitussessioihin oikein ollut: vuoden 1971 aikana tehtiin yli 250 keikkaa. *Gerry Bron* kuitenkin halusi uuden levyn julkaistavaksi vielä vuoden loppuun mennessä joten varsinaisiin levyn nauhoituksiin varattiin kokonaista yksi viikko heinäkuussa keikoista vapaaksi.

Look At Yourselfin kansi on huomiota herättävä. *Mick Box* keksi, että jos levyn nimi on "katso itseäsi" niin sen kannesta pitäisi sitten myös pysyä näkemään oma kuvansa. Tästä perusideasta - peili ja silmät - on tehty ympäri maailmaa monenlaisia variaatioita koska painotaloilla eri puolilla maapalloa oli vaikeuksia kyetä toistamaan sitä miten alkuperäisellä brittipainoksella tuo on toteutettu. Siinä peili on oikeasti liimattu kanteen kiinni mutta esim. USA-painoksella kannessa on reikä siinä kohdalla ja peili on erillinen kannen kokoinen palanen kansien sisällä. Heep-keräilijöillä onkin riittänyt puuhaa kaikkien näiden eri versioiden metsästämisessä.

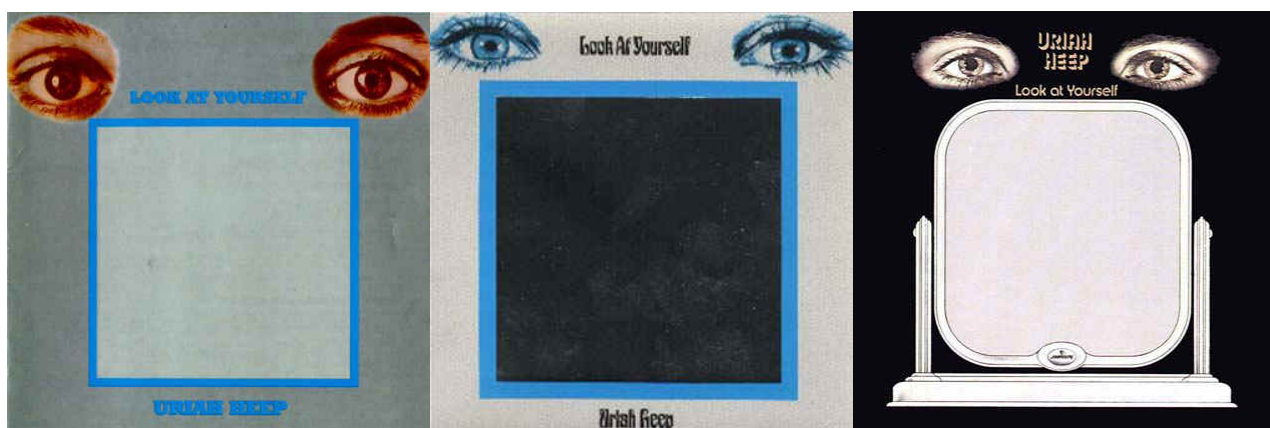
URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Uuden rumpalin nimi on tuottanut ongelmia jälkikäteen. Oikea kirjoitusasu on *Iain Clark* mutta koska hänellä oli levyn nauhoitusten aikana aiemman yhtyeensä ajoilta voimassa oleva kustannussopimus toisen kustantajan kanssa ei hänen nimeään alkuperäispainostanlevynkannessa lue. Suureksi osaksi tästä syystä se on myöhemmin uusintajulkaisuilla ym. yhteyksissä esiintynyt eri muodoissa kuten *Ian Clarke*.

Look At Yourself -kokoontulo: Hensley, Box, Byron, Iain Clark, Newton

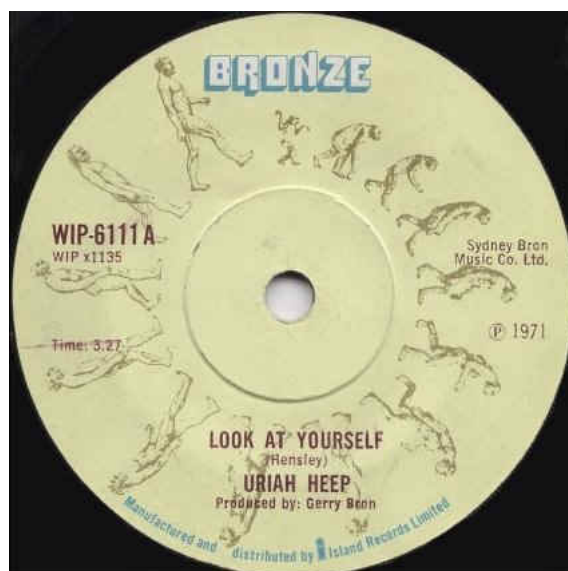
Itse levy on ainakin tämän tekstin kirjoittajalle yksi heavyrockin klassikoista. Kahden aiemman levyn tyylin etsimiset ja hapuilut eri puolille olivat jääneet ja näytti siltä, että Heep oli löytänyt oman suuntansa - raskaan rockin. Seitsemästä kappaleesta vain **what Should Be Done** poikkeaa rauhallisella tunnelmallaan ja pianotaustoillaan levyn yleislinjasta. **Look At Yourself** (jonka laulaa *Hensley*), **Tears In My Eyes**, **I Wanna Be Free**, **Shadows Of Grief** ja **Love Machine** ovat kaikki raskailla soundeilla höystettyjä menopaloja ja **July Morning** lyhyesti sanottuna klassikko, yli 10 minuuttia kestävä eepos pitkin instrumentaaliosuuksineen. Levyllä on mukana vierailijoita muista *Bronze Records*ille levyttäneistä ryhmistä: Afrikkalaisen *Osibisa*-yhtyeen lyömäsoittajat tuovat omaa väriään nimikappaleeseen ja *Manfred Mann* soittaa Moogia kappaleilla **July Morning** ja **Tears In My Eyes**.

Look At Yourself kansitaiteen variaatioita: Englanti, Saksa, USA

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Look At Yourselfistä tuli Heepille ensimmäinen listalevy kotimaassa. Menestys ei mitenkään huimaavaa ollut, paras sijoitus oli 39. Tuon levyn myötä alkoi kuitenkin nousu yhtyeen menestykseen muualla Euroopassa eikä kotimaakaan sen jälkeen voinut täysin jättää yhtyettä noteeraamatta. Nimitä kappaleesta tuli myös ensimmäinen kotimaassa julkaistu single (albumiversion yli viiden minuutin mitasta hieman yli kolmeen minuuttiin lyhennetty versio) b-puoleltaan jo aiemmin muualla julkaistu **Simon The Bullet Freak**. **Look At Yourself** oli ensimmäinen singlekappale myös muualla maailmassa. Lisäksi USA:ssa julkaisiin toinenkin single **I Wanna Be Free**.

Ensimmäinen Englannin singlejulkaisu Look At Yourself

Myllerrys soittajien keskuudessa jatkui edelleen. Marraskuussa 1971 *Paul Newton* sairastui Englannin kiertueen loppuvaiheessa ja yhdelle keikalle pyydettiin hätäapuna tuuraajaksi *Colosseum*issa aiemmin soittanut *Mark Clarke*. Yhteistyö hänen kanssaan sujui ilmeisen hyvin koska tervehtyttyään ja palattuaan rivistöön *Newton* sai kiertueen jäljellä olevien muutamien keikan jälkeen kuulla että hänen palveluksiaan ei jatkossa enää tarvittaisi. Aikoinaan annettiin julkisuudessa ymmärtää että hän olisi jäänyt sivuun omasta aloitteestaan koska oli kärsinyt hermoromahduksesta ja hänellä oli ongelmia konserttitilanteissa vaikka studiossa olikin luotettava soittaja. *Newton* itse on kuitenkin myöhemmin haastatteluisissa kertonut että tosiasiaa hänet erotettiin.

Osasyys varmasti oli se, että hänen isänsä, joka oli auttanut *Spicea* alussa rahallisesti, mm. ostamalla heille keikkabussin ja toimimalla managerin hommissa ennen *Bromin* tuloa, olisi halunnut edelleen olla mukana kuvioissa eikä halunnut luovuttaa bändin asioita kokonaan *Bromin* hoidettaviksi. Yhtye kuitenkin halusi mennä eteenpäin ja Isä-*Newtonin* katsottiin jo saaneen riittävät rahalliset korvaukset satsauksistaan ja hänen mukanaolonsa vain häittäisi uran edistymistä. Tämä negatiivinen suhtautuminen heijastui myös hänen poikaansa joten huomattavasti ongelmattomampi vaihtoehto yhtyeen toiminnan kannalta oli hänen erottamisensa kun kerran sopiva uusi jäsenkin näytti löytyneen vaivattomasti. *Clarke* oli tuolloin vapailla markkinoilla koska *Colosseum* oli paria kuukautta aiemmin hajonnut.

URIAH HEEPIN TARINA OSA 1

Samoihin aikoihin myös *Iain Clarkin* tilalle rumpujen taakse istui "uusi" mies. Jo *Keith Bakerin* eron jälkeen *Hensley* oli pyytänyt hänen ja *Newtonin* kanssa *The Godsissa* soittanutta *Lee Kerslakea* liittymään bändiin mutta tällä oli tuolloin käynnissä oma projektinsa *National Head Band*. Heidän uransa oli alkutaipaleella, debyyttialbumi **Albert 1** oli juuri ilmestynyt eikä hän ollut kiinnostunut. Tuo levy ei lopulta menestynyt mitenkään ja kun asiassa lähestyttiin vuotta myöhemmin uudestaan ei *Kerslake*lla ollut enää syytä kieltäytyä. Niin alkoi hänen pitkä uransa orkesterissa.

Tammikuussa 1972 seuranneiden lyhyiden studiosessioiden aikana saatiin jo uusitulla miehistöllä taltioitua nauhalle joitain uusia kappaleita. Tuota satoa julkaistiin helmikuussa singlellä **The Wizard** (b-puolenaan **Why**) mutta levyn ilmestymisen aikoihin oli basisti jälleen vaihtunut joten tuo levy jäi tämän kokoonpanon ainoaksi levytykseksi.

Mark Clarken liityttyä vakituiseksi jäseneksi ryhmä oli joulukuun 1971 ja tammikuun 1972 aikana jatkanut keikkailua ja esiintynyt n. 50 kertaa. Tämä osoittautui kuitenkin uudelle basistille liian kovaksi työtahdiksi ja kesken yhtyeen toisen Pohjois-Amerikan kiertueen *Clarke* heitti pyyhkeen kehään saatuaan hermoromahduksen. Hän oli jo ennen Heepiin liittymistään kiertänyt *Colosseumin* kanssa useita vuosia eikä pystynyt enää jatkamaan näin kovaa keikkatahtia. *Clarke* päätti lähteä yhtyeestä kunhan hänen tilalleen ensin olisi saatu uusi soittaja. Tämä oli alunperin Uudesta Seelannista lähtöisin oleva *Gary Thain*, joka oli *Clarken* tapaan jo kokenut muusikko ja jolla oli jo monien vuosien levytysura takanaan useissa yhtyeissä, tuolloin hän oli joitain vuosia soittanut *Keef Hartley Bandissa* ja oli Heepin soittajille tullut tutuksi orkestereiden oltua yhteiselle kiertueella edellisessä vuonna. *Thain* lennätettiin Englannista korvaajaksi kesken kiertueen ja *Clarke* pysyi kuvioissa mukana siihen saakka kun uusi mies saatiin ajettua sisään bändiin. Näin syntyi *Uriah Heepin* ensimmäinen vakituinen kokoonpano joka myöhemmin tultiin tuntemaan sinä klassisena kokoonpanona.

**Mitä sitten tapahtui saat lukea tarinan seuraavassa osassa
EASY LIVIN' - KLASSINEN KOKOONPANO 1972 – 1975 ...**

Ns. klassinen kokoonpano v. 1972 - 1975: Hensley, Byron, Box, Kerslake, Gary Thain

URIAH HEEP (& SPICE) DISKOGRAFIA 1968-1971

(Englanti/Saksa/USA julkaisut)

1968

s **SPICE**: What About The Music / In Love (Englanti) United Artists UA2246

1970

lp ... **VERY 'EAVY ... VERY UMBLE** (Englanti) Vertigo 6360006

lp ... **VERY 'EAVY ... VERY UMBLE** (Saksa) Vertigo 6360006

lp **URIAH HEEP** (USA) Mercury SR-61294

s Gypsy / Bird Of Prey (Saksa) Vertigo 6059020

s Gypsy / Real Turned On (USA) Mercury 73103

s Wake Up (Set Your Sights) / Come Away Melinda (USA) Mercury 73145

1971

lp **SALISBURY** (Englanti) Vertigo 6360028

lp **SALISBURY** (Saksa) Vertigo 6360028

lp **SALISBURY** (USA) Mercury SR 61319

s Lady In Black / Simon The Bullet Freak (Saksa) Vertigo 6059037

s High Priestess / Time To Live (Saksa) Vertigo 6059039

s High Priestess / Time To Live (USA) Mercury 73174

lp **LOOK AT YOURSELF** (Englanti) Bronze ILPS 9169

lp **LOOK AT YOURSELF** (Saksa) Island 85703 IT

lp **LOOK AT YOURSELF** (USA) Mercury SRM-1-614

s Look At Yourself / Simon The Bullet Freak (Englanti) Bronze WIP 6111

s Look At Yourself / What Should Be Done (Saksa) Island 10429 AT

s Look At Yourself / Love Machine (USA) Mercury 73243

s I Wanna Be Free / What Should Be Done (USA) Mercury 73254

URIAH HEEP (& SPICE) KOKOONPANOT 1967-1972

SPICE 1967-1969

#1: Mick Box – kitara, David Byron - laulu, Barry Green – basso, Nigel Pegrum - rummut

#2: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Alf Raynor – basso, Nigel Pegrum - rummut

#3: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Paul Newton – basso, Nigel Pegrum - rummut

#4: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Paul Newton – basso, Alex Napier – rummut (+ Colin Wood - kosketinsoittimet)

URIAH HEEP 1970 - 1972

#1: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Paul Newton – basso, Ken Hensley – kosketinsoittimet, kitara, laulu, Alex Napier – rummut

#2: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Paul Newton – basso, Ken Hensley – kosketinsoittimet, kitara, laulu, Nigel Olsson – rummut

#3: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Paul Newton – basso, Ken Hensley – kosketinsoittimet, kitara, laulu, Keith Baker – rummut

#4: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Paul Newton – basso, Ken Hensley – kosketinsoittimet, kitara, laulu, Iain Clark – rummut

#5: Mick Box – kitara, David Byron – laulu, Mark Clarke – basso, Ken Hensley – kosketinsoittimet, kitara, laulu, Lee Kerslake – rummut